

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 022441 20 Квлз
Бања Лука, 20.04.2021. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Горјане Попадић, као предсједнице вијећа, Весне Антонић, Смиљане Мрше, Мерсиде Бјелобрк и Даворке Делић као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Ј.Г., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног адвоката Т.К. из Б.Л., изјављеног против правоснажних пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 022441 18 К од 23.05.2019. године и Врховног суда Републике Српске број 11 0 К 022441 19 Кж 2 од 20.01.2020. године, у сједници вијећа одржаној дана 20.04.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се захтјев за заштиту законитости, као неоснован.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 022441 18 К од 23.05.2019. године, оглашен је кривим оптужени Ј.Г., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 108/04, 37/06, 73/10, 1/12 и 37/13, у даљем тексту: КЗ РС) у вези са чланом 23. истог закона, па је уз примјену наведеног законског прописа, те одредбе члана 32. став 1. члана 33. став 1. КЗ РС, осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година. На основу члана 44. КЗ РС, оптуженом се у изречену казну урачунава вријеме проведено у притвору од 18.11.2018. године па надаље, док траје. На основу одредбе члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12 и 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС), оштећени Кусић Његош је са имовинско правним захтјевом упућен на парницу. На основу одредбе члана 99. став 1. ЗКП РС у вези са чланом 96. став 2. тачке а), е) и ж) истог Закона, оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 242,10 КМ, те паушал у износу од по 150,00 КМ, те је обавезан да надокнади награду и нужне издатке браниоца по службеној дужности, а све у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде под пријетњом принудног извршења.

У жалбеном поступку, пресудом Врховног суда Републике Српске број 11 0 К 022441 19 Кж 2 од 20.01.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Т.К. и потврђена пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 022441 18 К од 23.05.2019. године.

Против наведених правоснажних пресуда, бранилац осуђеног Т.К., адвокат из Б.Л.поднио је захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев), због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС са приједлогом да Врховни суд Републике Српске сагласно члану 329. ЗКП РС пресуду број 11 0 К 022441 19 Кж 2 од 20.01.2020. године, као и првостепену пресуду, укине и предмет врати на поновно суђење и да се оптужени одмах пусти на слободу.

У смислу члана 353. став 1. ЗКП РС, достављен је републичком јавном тужиоцу Захтјев са списима предмета, па је у поднеску број Т13 0 КТЗ 0024550 20 2 од 27.05.2020. године, замјеник главног републичког јавног тужиоца Светлана Брковић, предложила да се Захтјев браниоца осуђеног одбије, као неоснован.

Приликом одлучивања о Захтјевима, ово вијеће се, у смислу одредбе члана 354. став 1. ЗКП РС, ограничило само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости, у смислу одредби члана 350. ЗКП РС, је врло рестриктивно постављен и може се поднијети против правоснажне пресуде само због повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), учињеним у првостепеном или жалбеном поступку, а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Тим ограничењима из става 2. цитиране законске одредбе, искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, те ако наведене повреде материјалног и процесног закона нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку), док је ограничењем из става 3. исте законске одредбе искључена могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Разлозима у образложењу Захтјева браниоца осуђеног Ј.Г. се истиче да су побијане пресуде донесене уз такве облике битних повреда одредаба кривичног поступка које „не дају увјерење за своју одрживост.“ Тако у једном дијелу Захтјев браниоца осуђеног указује на недоследност првостепеног суда у оцјени доказа и тиме учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) и става 2. у вези са чланом 295. став 2. ЗКП РС.

Приговор наведеног карактера улази у сегмент правилности чињеничне основе побијане пресуде јер законске одредбе које Захтјев апострофира регулишу правила о начину оцјене доказа и утврђивања чињеница које чине обиљежје кривичног дјела и од којих зависи примјена неке одредбе кривичног законодавства. Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у смислу одредби члана 350. став 1. ЗКП РС, не представља законски основ за подношење овог ванредног правног лијека, то се на приговорима чињеничног карактера не може заснивати ни тврдња о повреди кривичног закона, нити о повреди права на одбрану, као битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г) ЗКП РС.

Надаље, у другом дијелу Захтјева, а у прилог тврдњи о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, бранилац осуђеног Ј.Г. наводи да је повреда права на правично суђење, резултат неправилне примјене одредаба члана 288. став 2.ЗКП РС од стране првостепеног, а потом и другостепеног суда, а што је по изнесеном ставу утицало на законитост и правилност доношења

пресуде. У Захтјеву бранилац осуђеног развија тезу да је осуђеном ускраћено право да унакрсно испита свједоке М.М. и Т.Б., чији искази из истраге су прочитани сходно члану 288. став 2. ЗКП РС. На наведене приговоре поводом жалбе браниоца, тада оптуженог Ј.Г., је другостепени суд дао ваљано образложење, наводећи да није нарушен принцип једанкости странака у поступку, а самим тим и право на правичан поступак, посебно имајући у виду да искази свједока М.М. и Т.Б., чији долазак пред суд није био немогућ, нису једини докази на којима је заснована побијана првостепена пресуда, како се то Захтјевом сугерише и тиме без основа указује на повреду права на одбрану као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Надаље, аргументима из образложења Захтјева браниоца осуђеног Ј.Г., указује се на повреду Кривичног закона, због погрешне правне квалификације дјела.

Тако се у Захтјеву браниоца осуђеног, кроз анализу исказа свједока, оштећених А.К. и Њ.К., негира постојање намјере прибављања противправне имовинске користи, као битног елемента основног облика бића кривичног дјела разбојништво из члана 233. став 1. КЗ РС, па слиједом тога, у конкретном случају, и његовог квалификованог облика. Наглашава се противрјечност исказа оштећених из истраге и са главног претреса, у погледу чињенице одузимања торбе од оштећеног А.К., затим исказа оштећеног Њ.К., потенцирајући разлику између „одузете“ и „изгубљене“ торбе, као чињеници од одлучног значаја која је, по ставу Захтјева погрешно утврђена и која се, у конкретном случају, морала цијенити у корист осуђеног.

Исто тако Захтјевом браниоца осуђеног, у дијелу тврдњи о повреди Кривичног закона, оспорава се постојање умишљаја у намјери прибављања противправне имовинске користи и саизвршилаштва у извршењу кривичног дјела разбојништво из члана 233. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС. Посебно се наглашава да осуђени није учествовао у nanoшењу тешких тјелесних повреда оштећеном Њ.К. На изнесеним чињеничним аргументима, Захтјевом се успоставља тврдња да осуђени, евентуално, може бити „одговоран“ за кривично дјело тешке тјелесне повреде.

Цијенећи суштину изнесених аргумената из Захтјева браниоца осуђеног Ј.Г., несумњиво произилази да се оспорава правилност оцјене доказа и тиме правилност чињеничне основе побијане пресуде, што представља ревизију утврђеног чињеничног стања, по ком основу се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, овај ванредни правни лијек, не може поднијети.

Из наведених разлога, и на основу члана 355. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Горјана Попадић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић